

LOCUS GILLETTE FREQUENTISSIMUS

(visus ab iis qui adhuc exspectant)

«Clinica aegrotos sanat. Communitas quae curat homines sustinet.»

I. Locus Frequentissimus

Quis est locus frequentissimus in domo valetudinis curandae?

Non atrium.

Non ambulatoria.

Non conclave exspectationis.

Neque andrones.

Locus frequentissimus is est qui in nulla aedificii tabula apparet.

Futurum est.

Quisquis intrat, quaestionem secum fert.

Aegroti.

Familiae.

Medici.

Nosocomi.

Moderatores.

Etiam is qui pavimenta purgat.

Nemo vere scit quomodo finis futurus sit — aut fortasse, metu, se scire simulant.

Et tamen omnes consilia in diem posterum facere pergunt.

Nusquam alibi tot homines vidi simul in eodem praesenti vivere et, pertinaciter, idem futurum incolere.

Ideo credo coemeterium locum esse frequentissimum quem umquam noverim.

II. Epilogus

Multi putant vitae contrarium mortem esse.

Ego non tam certus sum.

Postquam tempus in domibus restitutionis, valetudinariis, domibus curae et coemeteriis transegi, ad aliam sententiam perveni.

Vitae contrarium non est mors.

Oblivio est.

Et fortasse hac ipsa de causa coemeterium unus ex locis frequentissimis est quos novi.

Non hominum.

Memoriae.

Per totam vitam coemeterium timemus.

Pueri docemur eum locum finis esse.

Adulti eum vitare discimus.

Eo imus officii causa, diebus anniversariis, reverentiae causa.

Silentes intramus et quam primum possumus eximus.

Et tamen, propius intuens, inveni coemeterium non esse locum mortuorum.

Mortui ibi non sunt.

In domibus sunt quas incoluerunt.

In verbis quae reliquerunt.

In gestibus quos ab eis didicimus.

In vitiis quae hereditate accepimus.

In absentiis quae nobis loqui non desinunt.

Coemeterium locus vivorum est.

Eorum qui redeunt.

Eorum qui meminerunt.

Eorum qui adhuc aliquid dicendum habent alicui qui iam respondere non potest.

Et sine me tibi dicere, ut qui ibi fuerit, sed locum non invenerit.

III. Pagina Auctoris

Hoc opus a nemine mandatum est.

Venditum non est.

Non quaestus causa factum est.

Scriptum est ut testimonium daret de pretio restitutionis, de dignitate humana et de necessitudine inter homines.

Sola merces quae petitur est dollarium symbolicum — non ut pretium operis, sed ut testimonium communis studii erga cultum curae, spei et officii.

Ferdinando